

Monstres

Mireia Companys

Sabies que rere el mirall
ja no t'esperava ningú,
que els monstres s'havien mudat al pis de dalt
i que les paraules no bastarien
Per apedaçar-te la màscara.
Però vas insistir.
Et vas tornar a endinsar per laberints aquosos
amb el desig d'esquinçar el fred i fer-lo miques,
i et vas deixar creuar
per versos que no t'explicaven.
I vas furgar de nou rere el mirall,
que es va badar com una taronja podrida.
Els monstres lluien un somriure domèstic,
afable. Les paraules seguien sense explicar-te,
però compartíeu de nou
contradiccions i silencis.

COMPANYS, Mireia (2016): *Un brot de febre*. Girona: Edicions Tremendes.